

Beck Tamás

Nyomok

Bizonyára reklámpszichológust is alkalmaznak itt, gondolja. A bevásárlóközpontban elhelyezett hangszórókból a nyolcvanas évek elfeledettnek hitt slágerei áradnak. Ezek tudják, hogy a vásárlóerő java része melyik korosztályhoz tartozik. Vannak, akik csupán a zene miatt járnak ide. Órák hosszat mászkálnak a polcok között, és dúdolják kamaszkoruk kedvenc dallamait. Aztán, amikor megunták a bulit, a látszat kedvéért azért beleraknak egy szelet csokit a kosarukba. A férfi nem tartozik közéjük, többnyire meg sem hallja a slágereket. Néhány hónapig operátorként dolgozott ebben a szupermarketben, de annak is egészen más oka volt. Katát akarta látni mindennap minden szögből; alulnézetből csak azért nem, mert a padlóra nem szereltek kamerákat.

Nem fogja elkövetni még egyszer azt a hibát, ami első házasságát zátonyra futtatta. Csupán a nyomokat fogja követni, semmiképp sem a jeleket figyeli. Jeleket az ember szándékosan ad, nyomokat viszont önkéntelenül hagy. Utóbbi esetben minden bizonnyal a tudatalatti nyilvánul meg. Ahol minden eldőlt, ez vált a férfi meggyőződésévé. Ha akkor nemcsak első felesége gyönyörű mosolyát látja meg, hanem akaratlan gesztusait is észreveszi, talán idejekorán kiderült volna, hogy közeli rokonok. Persze nem a szó elsődleges értelmében. De miután a nő fogyatékos gyereket szült neki, bizony elmentek genetikai vizsgálatra egy családtervező szakemberhez. Együtt bontották fel a vizsgálat eredményét rejtő borítékot a házuk kertjében, „Nicht vor dem Kind”. Együtt olvasták a szellő lobogtatta papírról, hogy génállományuk nagymértékben megegyezik. A döbbenettől percekig szóhoz sem jutottak. S amint fölnéztek, már nem férj és feleség kereste egymás tekintetét, hanem két testvér, akik a sors szeszélye folytán ismét egymásra találtak.

Osztályról osztályra sétál Kata nyomában. Kívülről tudja a sorrendet. Pékárúk, gyümölcslevelek, csemegepult, tejtermékek. Katának azt a szokását is ismeri, hogy a joghurtok között, nyitott hűtőajtó mellett, hosszan válogat. Minden reggel másfélét tesz a kosarába. Eszébe jut utolsó munkanapja operátorként, s elmosolyodik. Katát figyelte a monitoron, mint rendesen, s úgy beszélt hozzá, mintha bensőséges kapcsolat lenne közöttük. Mintha hallaná a nő az intelmeit. „Szívem, ne szellőztesd a hűtőszekrényt!” „A natúr Túró Rudi olcsóbb, drágám!” Amikor a főnök egyszer csak megkocogtatta a vállát, tudta, hogy baj van. A séf lényegre törő volt. A férfi elé tolta a romló lopási statisztikákat ábrázoló papírlapot, és szárazon közölte vele, nem tart többé igényt a munkájára. Jól néz ki a kicsike, bőkött végül mutatóujjával a monitorra, de én nem egyetlen személy megfigyelésére alkalmaztam önt!

Katának csupán egyszer hallotta szavát, de így is kiváltságosnak érez-

heti magát. A nő rendkívül zárkózott életet él. Nem fogadja senkinek a köszönését a társasházban, és képes megvárni, míg kiürül a földszinti lépcsőház, csak egyedül szállhasson be a liftbe. Azon a reggelen azonban egy tizenéves srác leugrott a tizedik emeletről. Zuhanás közben átszakította a hullámpalát, mely a bejárat előtti térséget védi az esőtől. Hatalmas csattanással landolt a kövezeten. Az alsóbb emeletek lakói az éktelelen zaj hallatán természetesen lerohantak az udvarra, és csődület támadt a holttest körül. Hogy, hogy nem: Kata és a férfi egymás mellé kerültek. Hogyan követhetett el éppen reggel öngyilkosságot, kérdezte a nő inkább csak saját magától. A férfi hökkenten nézett rá. Még sohasem kötötte össze a napszakokat a szuicid hajlamokkal, de most tényleg valószerűtlennek érezte, hogy valaki az új reménnyel kecsegtető pirkadat idején vesse magát a mélybe. Szemügyre vette a srác véres masszává változott arcát, jobb fülében az épen maradt ezüst ékszer, csuklóján az összetört karórát, mely makacsul őrizte az exitus pillanatát. Az evolúció felemás volta tehet az egészről, szólalt meg aztán. A lélek még kamaszodna legalább harminc évig, a test ellenben könnyörtelenül felnőtt!

Hoppá, valami nincs rendjén! Kata a csemegepulttól nem a tejtermékek irányába indul. A férfi zavarba jön, mint az autisták, akik minden alkalommal csakis ugyanazon az útvonalon hajlandók hazamenni. Alighanem a kozmetikai részlegnél járnak, mert samponosflakonok sorakoznak a polcokon. Gimnazista korában a társai körülállták az osztályteremben, és egy mondókéval csúfolták korai kopaszodása miatt: „Hull a hajam, mint a hó, Vidal Sassoon Wash and Go!” Ha tudnák, hogy azóta lesántult, és pocakot eresztett, talán halálra szekálnák. Bár kisebbségi érzése miatt nem mer Katához közeledni, ő legalább nem vetette ki magát a tizedik emeletről.

Álmodni azért nem szokott, mert agya már éber állapotban intenzív álomtevékenységet folytat. Százféle változatban elképzelte azt is, hogyan fogja Katát megszólítani. De ami a következő percben történni fog, annak valószínűségét megjósolni épp olyan nehéz, mint értelmezni a szupermarket koedukált vécéjének falán díszelgő feliratot: „Lehet, hogy a szar finom. Kétszázmilliárd légy nem tévedhet.” Legjobb lenne, ha a férfi nem lépne ki egy polc takarásából; nem pillantaná meg Katát, amint sunyi tekintettel vizslat körbe, s egy parfümös üveget a dekoltázsába, igen, a dekoltázsába igyekszik rejteni, nem kellene azon töprengenie, vajon megszólítsa-e a nőt, avagy sorsára hagyja, mert pontosan ismeri a kamerák elhelyezkedését, az operátor valószínűleg már le is szólta telefonon a biztonsági őrnek, s ez az ismeret egészen új értelmet ad a megszólítás aktusának, évődő mosoly helyett a nő arcát nem torzítaná el a rajtakapott imposztorok jellegzetes grimasza, nem nyúlna végtelenné a pillanat, amelyben Kata elveszíti eddigi szakralitását, és nem tudatosodna a férfiban sem, hogy hosszú évek óta először, ma éjjel ismét álmodni fog.